CLARK DARLTON

Výlet do nekonečna

Knihovnička Perry Rhodan 32 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

^ a první pohled bylo vidět, že tu obrovskou kosmickou loď nestavěly lidské ruce. Klouzala volným pádem kolem slunce ve vzdálenosti patnácti světelných hodin a pomocí svých přístrojů pozorovala planety jeho soustavy.

Tvarem připomínala veliký válec, který měl vpředu a vzadu oříznutou špici. Byl tři sta metrů dlouhý a v průměru měřil padesát metrů.

Cizí loď nebyla sama. Provázelo ji sedm dalších lodí. Flotila kroužila kolem slunce - flotila řízená bytostmi, které dosud nikdy nevkročily na Zemi. A ani nevypadaly jako lidé.

Jejich domovem byl vesmír, nikoliv nějaká určitá planeta. Žili na lodích a obchodovali s inteligentními bytostmi kosmu. Mír měli rádi pouze tehdy, když z něj těžili. Jestliže jim válka přinášela obchody, pak se postarali, aby taková válka vypukla. Byli tolerantní i autoritativní zároveň, měli smysl pro humor, ale byli i nemilosrdně tvrdí.

V kontrolní centrále vlajkové lodi seděl před řídicím panelem kapitán Tophtor. Byl stejně vysoký jako široký, měřil téměř dva metry, jeho pleť se nazelenale leskla, byl holohlavý, ale podle zvyku své civilizace nosil řezaly plnovous.

Galaktičtí obchodníci neboli Skokani byli ze stejného rodu jako Arkonidané, kteří vlastnili 32 000 světelných let daleko od Země velké impérium, nicméně byli tak slabí, že je nedokázali řídit. Proto se Skokani osamostatnili a vytvořili vlastní říši. Spojili se se všemi obydlenými planetami a žili z obchodu.

Tophtor patřil k rodu takzvaných „těžkých" Skokanů. Jeho rod žil totiž odpradávna na planetě, kde byla gravitace vyšší než 2,1 g. Následkem toho došlo u obyvatel k anatomickým změnám, které jim propůjčily současný vzhled. Byli těžší, ale také silnější než ostatní Skokani, a proto právě z nich časem vznikaly strážní oddíly Skokanů, které přispěchaly na pomoc vždy, když bylo potřeba.

Tentokrát však Tophtor jednal z vlastní iniciativy.

Zíral na čelní obrazovku. Ukazovala mu modrozelenou planetu se všemi náznaky kvetoucí civilizace. Kontinenty ležely obklopeny modrými moři, nad pevninou se vznášela bílá oblaka a ukrývala podrobností.

Obrovitá bytost přikývla a kloubovitou rukou stiskla tlačítko. Okamžitě se rozsvítila další obrazovka a na té se zjevil jiný těžký Skokan.

„Přejete si, Tophtore?"

„Tam dole na třetí planetě této soustavy to tedy má být? Hm, zvláštní. A to se to dozvídáme teprve dnes."

„Říkají si Pozemšťané," pomohl mu druhý. „Teprve několik let se vyznají v kosmických letech a už nám fušují do řemesla. Už mají mezihvězdné obchodní styky."

„Já vím, Groghame. Vysílání našich bratří bylo dostatečně jasné. Pokud si vzpomínám, Origans a Etztak si vyměnili zevrubné informace a my jsme je odposlechli. Sice nás nepožádali o pomoc, ale zákony nám přikazují být nablízku, je-li některá naše obchodní flotila v ohrožení."

„Poslední zprávy mluví o tom, že Origans a Etztak jsou dostatečně zaměstnáváni tím, jak se snaží chytit Rhodanova zmocněnce, který se ukrývá na ledové planetě tři sta světelných let odtud. Proč bychom se tu mezitím nemohli porozhlédnout? Ta planeta je přece příčinou veškerého rozruchu. Možná uděláme obchod."

Tophtor okamžitě zvážněl.

„Tady se žádné obchody dělat nebudou, Groghame. Tady ne! Vypadá to, že nechápete, jak velká konkurence nám tu vyrostla. Ten Rhodan vytvořil za jedno desetiletí ze zaostalé civilizace mezihvězdnou mocnost. Jeho lodě na nás útočí. Tím nám. Skokanům, vyhlásil válku. A proč? Jenom proto, že jsme se mu pokusili podívat do karet."

„My ne," opravil ho Grogham pedanticky, „ale Origans. Ukradl několik Rhodanových lodí, aby vyslechl posádky. Jestli tohle považujete za přátelské gesto..."

„Ticho!" zařval Tophtor, až se zatřásly i obrazovky velmi vzdálených lodí. Nebylo divu, že se Grogham lekl. „To si myslíte, že se zajímám o takové maličkosti? Že jsem se sem přiletěl plést do záležitostí jiných Skokanů? I kdyby ano, nejdříve ze všeho bych požádal Origanse a Etztaka o svolení."

Grogham vypadal bezradně.

„Tak proč jsme tady, Tophtore? Ještě nikdy jsem neviděl, že byste udělal něco bezdůvodně..."

„Vidíte to správně," pochválil ho Tophtor. „Já nikdy nedělám nic zbytečně. Ani tentokrát ne. Pozorně jsem poslou-

chal Origansovy špióny ještě před tím, než je lidé vypnuli. Etztak Rhodana neporazí, pokud si nevyžádá naši pomoc -ale s tím váhá, protože ta stojí peníze. Rhodan ovšem potřebuje zbraně, aby se Etztaka zbavil. A kde je bude hledat?"

Grogham nevěděl.

„Já to však vím!" triumfoval velitel flotily. „Na planetě věčného života!"

„Kde?"

„Na planetě věčného života! Mám své informace. Rhodan na ní už byl a teď tam poletí znovu, aby si obstaral zbraně. Pokud se mu to podaří, bude hrát v naší Mléčné dráze prim. Ovšem jestli ho předejdeme, podaří se nám životní obchod."

„Etztak zná Rhodanovy záměry?"

„Přirozeně, zeje zná, ale pokouší se chytit jednoho z Rhodanových malých spolupracovníků, který se jmenuje Tifflor. Schovává se kdesi na ledové planetě... Ale já jsem chytřejší než Etztak."

Grogham neodporoval.

„Etztak a jeho taktika nás momentálně nezajímají," pokračoval Tophtor. „Máme jenom jediný cíl: hlídat Perryho Rhodana, to úžasné individuum, kterému se podařilo vymámit z Arkonidanů jejich přísně střežená tajemství. Ten malý pozemšťan mi imponuje. Ale nesmím se dávat svádět emocemi, protože cílem tohoto malého muže je svrhnout naši moc. Jakmile totiž znovu zavládne Arkon, naše obchody skončí, protože nastanou staré pořádky - a na kořist z nově objevených světů budeme moci rázem zapomenout."

„Kdy že má odstartovat?"

„Rhodan? To je právě to - nevíme. Zprávy jsou relativně staré. Jakmile zrušil činnost naší vysílačky na Titanu, nic nevíme. Jenom jsme zaslechli, že Rhodan míní navštívit planetu věčného života - že ji chce znovu navštívit - což je zá-

kladní informace, protože znamená, že už tam nejméně jednou byl."

Groghamův rezavý vous se zachvěl. Vyvalil oči.

„Už tam opravdu byl?" oddechoval ztěžka. „U všech vesmírných bohů a u všech trhů Galaxie..."

„Ano!" hřímal Tophtor. „My sledujeme reálnou stopu... Mimochodem," odbočil k jinému tématu, „z ostatních lodí nepřišla ještě žádná hlášení?"

„Pohybují se na opačné straně soustavy, třicet světelných hodin daleko. Zatím žádná pozorování, že by startovaly nějaké pozemské lodě. Ani neproběhly žádné transice."

Tophtor spokojeně přikývl.

„To je důležité. Transice Rhodana prozradí. Jednoduše je budeme sledovat a pomocí našich přístrojů tak zůstaneme Rhodanovi neustále za patami."

„To je chytré," přiznal Grogham. „Doufejme jen, že to čekání nebude trvat dlouho."

„I kdyby mělo trvat roky," odvětil kousavě Tophtor, „v každém případě se to vyplatí. Planeta věčného života - co je to proti několika ztraceným letům..."

Grogham znovu neměl co namítnout.

^ A ^

Pěny Rhodan ale už mnoho času neměl.

To, čemu se celé desetiletí úspěšně vyhýbal, se stalo. Nejmocnější bytosti z říše Arkonidanů si všimly existence planety Země. Příjemná izolace a ochranná anonymita vzaly za své. Zrovna Skokani, galaktičtí obchodníci, ji museli najít!

První bitvu lidé vyhráli. Roboti, kteří se díky novým programům obrátili proti lidem, byli zastaveni a přeprogramo-

váni. Rhodan zničil i vysílačku na Saturnově měsíci Titanu. Ale ještě stále nebylo rozhodnuto. Ve vzdálené sluneční soustavě Bety Albireo bojovaly křižníky TERRA a SO-LARSYSTEM proti flotile Skokanů pod velením Origanse a Etztaka.

Celkovou situaci tedy nebylo možné označit za právě růžovou.

Pěny Rhodan byl značně nervózní a jeho přítel Reginald Bull to zaznamenal s rostoucí nevolí.

„Rád bych věděl, proč si děláš tak těžkou hlavu, Pěny," pokoušel se uklidnit svého přítele. „Všecko běží jako po drátku. O Guckyho a Tiffa si nemusíme dělat starost, ti to zvládnou sami. A pokud jde o Nyssena..."

„Major Nyssen dostal těžký úkol," připomínal vážně Rhodan. „Nevím, jak dlouho ještě bude moci předstírat nálety na nepřítele. Skokani jsou mimořádně inteligentní bytosti, mohou si každou chvíli uvědomit, že je hodlá jenom zdržet."

Rhodan ani Bull však nic netušili o existenci těžkých Skokanů. Rhodan poprvé v životě udělal tu chybu, že podcenil protivníka. Jistě, bylo mu jasné, že ho neporazí prostředky, které měl právě teď k dispozici, na to byla civilizace Skokanů příliš stará a zkušená.

Rhodan byl díky nejistotě nervózní...

Ale nakonec stiskl tlačítko a řekl do palubního rozhlasu:

„Kontrolní centrála mužstvu! Za dvě hodiny dorazíme k transitnímu bodu za planetou Pluto. Půl hodiny před transicí poběží obvyklý countdown. Konec!"

^ ^ ^

Tophtor vyskočil z křesla a zíral na obrazovku. Byl na ní Grogham a vousy se mu vzrušením chvěly.

„Tophtore, naše přístroje zaměřily obrovskou vesmírnou kouli, která se strašlivou rychlostí vzdaluje ze soustavy. Její rozměry jsou úděsné..."

„To bude ta Rhodanova hlavní loď," přikývl Tophtor. „Takže se rozhodl. Jak jste ho našli?"

„Vysílal. Směrem k Betě Albireo. Nedalo se to rozluštit. Asi zpráva pro jeho lodě."

„Jen ať se s nimi Etztak potrápí, Groghame! Mě zajímá jenom Rhodan a jeho cíl. Nechtě si udělat přesné výpočty. Budeme Rhodana v bezpečném odstupu následovat. Zapněte zaměřovači zábrany, aby si nás nevšiml. Jakmile proběhne očekávaná transice, vypočítejte pozici a vesmírné otřesy. Budeme je pak následovat stejně silnou transicí. Jestli všechno vyjde, vyskočíme do normálního prostoru za Rhodanem ve vzdálenosti maximálně jednoho světelného roku. Jasné?"

„Jasné," potvrdil Grogham a přerušil spojení.

Tophtor klesl zpátky do křesla a sledoval události na obrazovce. Nejdříve uviděl malou kouli, která se rychlostí světla hnala ven ze soustavy. Číhající flotilu těžkých Skokanů minula ve vzdálenosti půl světelné hodiny. Transice mohla začít každým okamžikem.

Tophtor přikázal nový kurz. Následovali STARDUST v přesné vyměřeném bezpečnostním odstupu a čekali na rozhodující transici.

Proběhla přibližně za dvě hodiny.

Na normální obrazovce se cosi zatřpytilo, a pak kulovitá loď zmizela, jako by předtím ani neexistovala.

Tophtorovi zaměřovači ohlásili intenzitu a souřadnice skoku a pak transitovala i flotila Skokanů.

^ ^ ^

Když si Rhodan uvědomil bolesti, věděl, že se transice podařila. Vedle něj úpěl Bull a pozoroval, jestli má všechny končetiny na správném místě. Neustále trpěl obavou, aby po dematerializaci nemusel hledat svůj nos někde jinde než uprostřed obličeje.

„Všechno jak má být?" poznamenal s úsměvem Rhodan. „Teď už jen abychom našli Poutníka."

Poutník. Umělá planeta, neviditelná pro všechny druhy zaměřovačů, planeta bytostí, které se vzdaly fyzické existence a navěky žily jen ve svém vědomí. Planeta mimořádně moudrých bytostí... Planeta věčného života.

„Však my ho najdeme," zaháněl Bull Rhodanovy pochybnosti. „Jenom netuším, jak dlouho nám to může trvat. Pro všechny případy vyhlas bojovou pohotovost. Člověk nikdy neví, jakýma legráckama jednoho přivítají."

Pak Bull vstal a odešel ke spojařům.

Rhodan osaměl ve velkém velínu. Vstal a zadíval se na obrazovku, která ukazovala jenom jediné hodně vzdálené slunce. Ani stopa po Poutníkovi, domovské planetě Nesmrtelného...

„Helou, darling!"

Rhodana jako by praštil palicí.

Prudce se otočil a spatřil tvář nějaké ženy. Připadala mu povědomá, už ji musel někdy vidět.

„Copak, darling, ty mě nepoznáváš?"

Hlas zněl příjemně, ale i vyzývavě. Její tvář nebyla vysloveně nevinná, ale byla krásná a dráždivá. Pomalu začínal

chápat, že to nebude skutečný člověk, ale nějaká hříčka Nesmrtelného.

„Helou, madam," přistoupil proto na žert Nesmrtelného. „Myslím, že přicházíte jménem mého starého přítele."

„Ale, darling, proč najednou tak upjatě?"

Přistoupila k němu a položila mu útlé paže na ramena. Rhodan pocítil teplo jejího těla a nemohl se pohnout. Zůstal stát jako zařezaný a vdechoval vůni krásné ženy. Na sobě měla jenom přehoz, podobný sárí.

„Ehm," odkašlal si rozpačitě.

„Takže?" usmála se kráska svůdně. „Asi nechodíš moc často do kina, že?"

„Jen zřídkakdy," přiznal Rhodan a najednou mu došlo, koho to před sebou má: Nesmrtelný totiž zhmotnil jednu jeho dávnou vzpomínku z návštěvy biografu. Proto mu tedy připadala tak povědomá.

„Pěny!" zvolala a padla mu kolem krku. „Ještě mě miluješ? Tenkrát jsem se ti moc líbila, že?"

Objetí působilo velmi realisticky. Měl co dělat, aby ji dokázal jemně odstrčit. Ovšem žena se ho nepouštěla. Byla jako klíště. Ba co víc - přitáhla ho k sobě a políbila na ústa.

Rhodanovi to bylo koneckonců příjemné a byl by to Nesmrtelnému snad i odpustil - kdyby ovšem v té chvíli do velínu nevstoupil Bull.

Jeho tvář se proměnila v otazník. Udělal ještě dva nebo tři kroky, než si uvědomil, co vidí. Tam vpředu, těsně u ovládacího panelu, se jeho přítel Perry Rhodan rukama nohama bránil polibkům Kleopatry.

„Člověče!" zasténal Bull a opřel se o stěnu. „To je přece božská Liz!" Najednou měl před očima černo. Zbožňovaná herečka u nich ve velínu! Kolik tisíc světelných let daleko od Země!

Rhodan s námahou otočil hlavu a krásné zjevení ho kouslo do ušního lalůčku.

„Darling, já tě miluju," vzdychla.

Do Bulla jako by udeřil blesk. Zíral na neuvěřitelnou scénu. Ani na okamžik si nepomyslel, že by mohlo jít o žert Nesmrtelného z planety Poutník.

„Jak jsi ji propašoval na palubu?" zamrkal bezradně. „Aspoň jsi mi moh něco říct! Kleopatra... božská Liz..."

„Je mi jedno, kdo to je!" zuřil Rhodan a snažil se vymanit z objetí. „No tak mi pomoz!"

„Dobře, dobře," vzdychl Bull a vykročil. Ovšem sotva se zjevení dotkl rukou, Kleopatra se Rhodana pustila a otočila se k němu: „Bully, můj milovaný Bulíčku! Pojď ke mně, lásko!"

Teď byl v úzkých Bull.

Vrhla se na něj a začala ho vášnivě líbat. Stál jako zkamenělý a vypadal tak směšně, že se i Rhodan musel smát...

A pak najednou Kleopatra zmizela.

Nesmrtelný patrně pochopil, že už to stačilo.

„Autogram, aspoň kdyby mi tu nechala autogram," hlesl rozněžnělý Bull.

„To těžko, příteli," usmíval se Rhodan. „Ta ženská byla jenom duch!"

„Duch? Přece znám Liz Taylorovou!"

„Stejně tak to mohl být třeba Kolumbus," namítal Rhodan. „Ovšem ten by mě asi nevylekal..."

Vtom Rhodan ztichl.

V hlavě mu zazněl telepatický hlas, který už znal.

„Helou, starý příteli," říkal. „Přicházíš mě navštívit? Vidím, že k tomu máš závažné důvody. Dobrá, můžeme si o nich promluvit. Držte současný kurz. Přesně za tři minuty narazíte na ochranný štít Poutníka. Brzděte."

Rhodan čekal na další příkazy, ale žádné nepřišly.

Podíval se na Bulla.

„Slyšels ten hlas?"

„Ne. Jakej hlas?"

Rhodan si uvědomil, že Nesmrtelný mluvil jenom s ním.

„Brzdit," přikázal. „Bully, připrav posádku, že za tři minuty narazíme, a že to i přes naše absorbéry přetížení asi pocítíme. Narazíme do energetického pole Poutníka. A pak..."

Rhodan zmlkl a musel se nahlas zasmát.

Bull nechápavě zíral. Bál se, zda Perrymu nepřeskočilo, ale pak spatřil důvod, kvůli kterému Perry vybuchl. Před nimi na stole ležela barevná fotografie. Perry ji zvedl a podal svému příteli. Bull pak nevěřícně civěl na fotografii Liz Taylorové s podpisem a věnováním: „Mému věrnému ctiteli Bullymu, Liz."

^ ^ ^

Kosmické lodi Skokanů byly stavěny podle arkonidských principů, i když si nebyly vždy přesně podobné. Ovšem takové základní věci jako strukturální zaměřovače měly všechny.

Proto nebylo žádným divem, že Tophtor zůstal Rhodanovi v patách.

Když rematerializoval ani ne pět světelných hodin daleko od Rhodana, nechápavě zíral na obrazovky. Kolem lodi byla černočerná tma, nikde ani náznak podstatnějšího seskupení hmoty.

„No tak, kde je ta pohádková planeta, Tophtore?" zašklebil se Grogham.

Vůdce těžkých Skokanů se nedal vyrušit z klidu. Ani na okamžik nespustil STARDUST z očí... Hlavně ji neztratit...

„Jen se nebojte...," hlesl, ale v okamžiku ztichl, protože tam, kde plula STARDUST, se najednou stalo cosi podivného.

Polovina obrovitého křižníku během dvaceti vteřin zmizela, zbytek pak potřeboval celou minutu, a

Tophtor si to neuměl vysvětlit. ;

„Zatraceně, tohle nebyla normální transice," řekl poněkud zaskočeně. „Vůbec nedošlo k otřesům prostoru. To nebyla transice! Rhodanovu loď něco... sežralo."

„Sežralo?" vykoktal Grogham a zbledl. „Co tím myslíte?"

Tophtor však vyhlašoval poplach. Flotila nasadila ke krátké transici přes pět světelných hodin. Když dokončila skok, v okruhu padesáti světelných let nebylo naprosto nic. To znamená, že ani žádná STARDUST, i když to bylo vyloučeno. Hmota se může stát pro oko neviditelnou, ale němu-" že zcela zmizet. Určitě ne bez obvyklé transice - kterou by* přístroje pochopitelně zachytily.

Kde tedy STARDUST trčela?

Tophtor na svou otázku nenacházel žádnou odpověď a poprvé stál před neřešitelným problémem. Tak daleko pronásledoval toho pozemšťana, aby se mu přímo před nosem změnil ve vakuum. To přece nemohlo být samo sebou.

Grogham řekl: „Jestliže tady v tomto místě zmizel, řekl bych, že se tu znovu objeví. Musíme jenom být dostatečně trpěliví a čekat."

„Taky si myslím," zamumlal Tophtor. „Připravme se na dlouhé čekání- ale my přece máme dost času."

„Mohu posádce dopřát odpočinek?" zeptal se Grogham.

Tophtor přikývl.

„Oznamte kapitánům periodu spánku. Nemyslím, že by se během následujících hodin mohlo něco stát."

Tophtor se zmýlil. Ale jak mohl tušit, že jeho lidem nezbude čas ani na to, aby usnuli...

^ A ^

STARDUST pronikla energetickou ochrannou bariérou planety Poutník a najednou se před ní zjevil celý svět.

Zázračný svět, který v sobě spojoval všechno krásné/co bylo možné v Mléčné dráze objevit. Kopcovité krajiny s říčkami a potoky, klidná moře s kouzelnými zátokami, hluboké lesy a pastviny, plné nejroztodivnější zvěře...

Svět, který představoval ráj.

Ale nebyl to obyčejný svět. Byl plochý. Planeta Poutník nebyla nebeským tělesem obvyklého rázu, protože byla plochá a v průměru měřila 8 000 kilometrů. Nad ní se klenul energetický zvon s umělým atomovým sluncem, poskytujícím teplo, světlo a život.

Tento svět byl viditelný pouze tehdy, byl-li člověk pod zvonem. Jinak jej nebylo vidět ani z bezprostřední blízkosti, protože se nacházel v jiném prostoru a čase, a nemohl být zaměřen ani těmi nejjemnějšími přístroji.

Rhodan byl tím pohledem znovu fascinován.

„Líbí se ti tu, starý příteli?"

„Je to nádherná planeta míru, příteli," odpověděl Rhodan hlasu ve svém nitru. „Stvořil sis ráj, který ti může závidět každý smrtelník."

„Nejenom smrtelníci... Závidí mi ho i nesmrtelní," zachichotal se hlas. „Ty mě chceš navštívit?"

„Přicházím k tobě s prosbou," přiznal Rhodan. „Ty už jistě víš, s jakou."

„Nemám tušení," lhal Nesmrtelný. „Jak bych mohl? Přece nebudu čmuchat v nejtajnějších myšlenkách přítele?"

„Lže!" zvolal Bull, protože mu právě vytanula na mysli Liz Taylorová. „Můžu dokázat, že..."

„A, náš přítel Bull," ozval se neviditelný hlas. „Zlobí ho

ta krásná představa. Nu dobrá, ať je tedy po jeho, dnes večer mu ji propašuji do kajuty..."

„To si zkuste!" zvolal vyděšeně Bull a zrudl, aby chvíli nato zbledl.

„Mimochodem," řekl Rhodanovi Nesmrtelný, „udržujte nastavený kurz a přistaňte zase ve strojovém městě. Jistě najdeš halu, ve které jsi už jednou byl. Očekávám tě tam. Povede tě Homunk."

Rhodan se zatvářil překvapeně.

„Jak víš, že jsem toho robota takhle nazval?"

„Starý příteli, Homunk přece není robot. Je to pozemšťan, kterého jsem vytvořil, takřečeno z nadbytečné hmoty. Líbil se mi a proto jsem ho nechal existovat... Dokonce se už na vás těší."

„Budou nějaké hádanky?" zeptal se Rhodan. „Připravil sis na nás zase něco?"

„Ne, starý příteli. Proč bych to měl dělat? Však já se zase nějak pobavím..."

Hlas zmlkl a Rhodan s Bullem měli podivný pocit, jako by se od nich něco vzdalovalo a zanechalo je to o samotě.

Bull si povzdechl.

„Já nevím, Perry, připadá mi jako Bůh..."

„Ale není to Bůh," zavrtěl Rhodan hlavou. „Je to bytost, která vznikla splynutím duší celé jedné civilizace a tím pádem má všechny její vědomosti. Myslím, že Bůh by asi neměl tolik humoru..."

Blížili se k povrchu planety. Blížili se ke kontinentu, kde stála hala, v níž Nesmrtelný bydlel. Nemohlo trvat dlouho a už by ji měli spatřit.

Pak uviděli hory, podobající se Alpám, a za nimi mělo ležet město, ke kterému letěli.

„Najdu to město?" zeptal se Rhodan Nesmrtelného. „Nezměnilo se v něm nic?"

„Cože?" zeptal se Nesmrtelný.

„Jestli najdu tvé město!"

„Ach tak, ano, odpusť, zahleděl jsem se na zánik jedné sluneční soustavy - byla vzdálena více než dvě stě tisíc světelných let. Před milionem let byla vymrštěna z Galaxie a obyvatelé druhé planety se pokusili uvolnit svou planetu od slunce a dostat ji k jinému slunci. Planeta však vybuchla a jejich soustava teď má slunce dvě."

Rhodan a Bull bez dechu naslouchali.

„Zánik trval mnoho měsíců, ale já ovládám čas, takže jsem to všechno shlédl za pár vteřin. Vybuchli, protože udělali drobnou chybu. Kdyby ji neudělali, jejich záměr by se jim zdařil..."

„Nedá se to vrátit?" -

Nesmrtelný vteřinu mlčel.

„Proč ne?" řekl pak. „Mohla by to být legrace..."

Pak nastalo ticho.

Ale jen na chvíli...

Bull najednou zvolal: „Perry, co se děje? Najednou ses neviditelnej a..."

Pak ztratil vědomí.

^ ^ ^

Všechno bylo docela jinak.

Malá loď nepotřebovala žádné transice, aby rázem překonala vzdálenost dvou set tisíc světelných let. Celou tu trasu proletěla nepředstavitelnou rychlostí.

Byla to maličká loď s malým velínem. Rhodan rozuměl všem jejím přístrojům, jako by před nimi sedával už léta a nebyl tu poprvé.

Byl docela sám, ale cítil, že u něj někdo je, někdo, koho nemohl vidět. Někde v té malé lodi byl Nesmrtelný.

m

„Nejsem s tebou," řekl najednou známý hlas v jeho nitru, „protože já jsem teď ty! Chápeš, starý příteli? Vzal jsem na sebe tvou podobu a existuji v tobě. Společně zachráníme tu sluneční soustavu. Vím, že bys litoval, kdybychom ji nechali zahynout. Už za dva dny se octneme na planetě Barkon II - více než dva měsíce před katastrofou."

„Jak je to všecko možné?" hlesl Rhodan a zíral na cizí hvězdy. „Kdo jsem?"

„Ty jsi já, starý příteli. A obráceně. Jak si přeješ."

„A STARDUST?"

„Bez starosti. Znovu ji najdeš - a neztratíš vůbec žádný čas. Ale teď je před námi úkol. Úkol, který sis sám přál."

„To je zase nějaká tvoje hra, pomocí které chceš zahnat nudu."

„Jistěže je to hra, ale hra, která zachrání jeden svět před záhubou. Hra s osudem je nejkrásnější hrou, jaká mi zůstala."

Rhodan nemínil dál diskutovat o smyslu života. Jeho střízlivý rozum mu právě přikázal, aby to všechno bral jako skutečnost a na nic se neptal. Ale přesto tu bylo něco, nač se zeptat potřeboval: „Tahle loď, jak je velká?"

„Jak je velká? Dost velká na to, aby tu pro tebe bylo dost vzduchu, prostoru a potravin. Nepotřebuješ skafandr. Mohl bych tě na Barkon II přenést bez těla, ale takhle je to zábav-

v • v ^ t(

nejsi.

„Co je to za agregát, který nás tak rychle žene vesmírem?"

„Nepleť se, starý příteli. Rychlost je jenom zdánlivě vysoká. Ve skutečnosti letíme jen prostou rychlostí světla - já jsem však změnil průběh času, což je proces, který lze kdykoliv vrátit zpátky. V našem současném stavu uplyne asi čtyři sta tisíc let, proto urazíme za dva dny jednoduchou rychlostí světla dvě stě tisíc světelných let."

„To je sněné!"

„Naopak, je to docela normální. Chceš-li se stát vládcem vesmíru, musíš ovládat i čas!"

„Ale jestliže uplyne taková spousta času, pak už Barkon II nemůže snad ani existovat, nebo ano?"

„Bylo by to logické, kdybychom se už vteřinu před odletem nepropadli dvě stě tisíc let do minulosti. Přesněji ještě o dva měsíce hlouběji, abychom přiletěli včas."

„Je to úděsné," otřásl se Rhodan. „Kdybys se mnou nebyl, měl bych hrozný strach."

„Dívej se na vesmír," řekl hlas Nesmrtelného. „Možná ho v této podobě už nikdy neuvidíš..."

Rhodan neodpověděl a poslechl. Přijímal do sebe dar vesmírného tvoření a bylo to jako ve snu. Možná se mu to stejně všechno jen zdálo.

Na chvíli si připadal osaměle. Myslel na STARDUST a na její úkol. Myslel na Bulla, před jehož očima zničehonic zmizel. Myslel na Tifflora, který s Guckym a několika druhy trpělivě vyčkával na ledové planetě, dokud mu Rhodan nepřijde na pomoc, jak slíbil. Ti všichni mu věřili, a on letí neznámým prostorem a časem, aby varoval neznámou civilizaci, která už možná ani neexistovala.

Zavrtěl hlavou.

„Můj starý, dobrý přítel má divné nápady," zamumlal.

„Tohle byl tvůj nápad, Rhodane," řekl Nesmrtelný. „Líčil jsem ti příběh zániku jisté civilizace a ty jsi mluvil o záchraně. Chci ti jenom dokázat, že za jistých okolností je možné ovlivnit budoucnost. Jistě, je to hra, ale vážná hra. Možná, že se se zachráněnými ještě někdy potkáš. Možná, že pak budeš litovat, žes je varoval a zachránil."

Hodiny plynuly a Rhodan usnul. Když se probudil, obraz před ním se změnil.

l

m

Hvězdy se ztrácely za zádí lodi.

Ztrácely se... v temnotách.

Teprve teď Rhodana napadlo, že kolem nevládne úplná temnota...

Díval se na záď lodi - na zvolna se objevující obraz Mléčné dráhy.

Takže za něco méně než dvanáct hodin prolétli okrajovými částmi Galaxie a octli se v oblastech chudých na hvězdy. Malá loď Nesmrtelného se odvážila skoku do propasti, strašlivé propasti milionů světelných let, jaké zely mezi galaxiemi a které smrtelníci nikdy nedokázali překonat.

Či snad ano?

Bez dechu zíral na obraz před očima. Sledoval svou Galaxii, odhadoval, kde je mateřské slunce a kde říše Arkonidanů, a v té chvíli mu říše Arkonidanů připadala maličká jako zrnko prachu.

Vzal ho Nesmrtelný na tuhle cestu s sebou, aby mu naznačil, jak nedůležitý a maličký ve skutečnosti je?

Rodná Galaxie se ztrácela a malá loď se stále více propadala do nekonečna. Aspoň to tak vypadalo.

Rhodan se znovu podíval dopředu. Ani jedna hvězda. Prostor před ním byl černý jako uhel. Jenom trochu nalevo svítila malá, rozmazaná skvrnka...

Než se probudil, uplynulo osm hodin.

Obraz vesmíru se příliš nezměnil. Ve všech směrech se mihotalo deset či dvanáct galaxií, ale nikterak se nepřibližovaly, jakkoli Rhodan proti nim letěl neskutečně rychle.

„Poslouchej, starý příteli," řekl Rhodan tiše. „Tohle jsi trochu přehnal. Pohledu na nekonečno jsi mé mohl ušetřit."

„Proč?" zeptal se Nesmrtelný a v hlase mu zaznělo překvapení. „Proč bys neměl vidět, kde existujeme? My všichni jsme součástí nekonečna. Proč bychom neměli vědět, čím jsme?"

„To je příliš. Můj rozum mi brání..."

„Jestliže se ti příčí, pak začíná chápat," přerušil ho hlas. Pak změnili téma. „Chápeš teď, proč Barkonidané chtějí uvolnit svou planetu od slunce? Chápeš, jak je jejich osamělost uprostřed nekonečna trápí? Když se podívají na nebe, vidí jen vzdálené galaxie jako symboly dalekého sounáležitství. Věří, že tam najdou světy, které si jsou tak blízko, že mezi nimi existuje neustálé spojení. Oni jsou však nekonečně sami."

Rhodana najednou polilo horko.

„Barkonidané... Kdybych si jen odmyslel to počáteční písmenko B..."

„Jen žádné spekulace!" varoval ho Nesmrtelný. „Náhody jsou dobrá věc, ale pořád to jsou jenom náhody. Jenom zřídkakdy existují skutečné souvislosti."

„Tentokrát ne?"

„Čekáš snad odpověď? Zeptej se samotných Barkonidanů. Příležitostí k tomu budeš mít dost!"

^ ^ ^

Do plných dvou dní chybělo patnáct minut. Rhodan se už hodinu snažil v černé tmě mezihvězdného prostoru najít aspoň jednu hvězdu mezi rozmazanými skvrnami galaxií.

„Za šedesát vteřin se na obrazovce objeví Barkon, starý příteli."

Rhodan mlčky čekal.

A pak, skutečně za zmíněných šedesát vteřin, se přesně před nimi objevila rychle se zvětšující hvězda.

„To je Barkon, osamělé slunce. Musíš chápat, starý příteli, že obyvatelé tak osamělé soustavy neznají galaktické způsoby. Sice se doslechli, že nejsou ve vesmíru sami, ale

připadají si tak. Mají vynikající techniku, vesmírné lodě však zanedbali, protože jim připadaly nesmyslné. Kdyby letěli rychlostí světla, k nejbližší hvězdě by doletěli za sto padesát tisíc let. I pro nesmrtelné by to byla zdlouhavá záležitost. A Barkonidané nesmrtelní nejsou. Z tohoto důvodu se soustředili na projekt, který má jejich planetu proměnit v gigantickou kosmickou loď. Jenom tak se podle jejich názoru pomalu a po tisíce generací budou moci přibližovat ke ztracené galaxii."

„Geniální plán," přiznal Rhodan. „Ale jak bych jim mohl pomoci? A za koho mě budou považovat?"

„Můžeš jim pomoci, protože v tobě jsem já, starý příteli. A ohledně přijetí si nelam hlavu. Ve vesmíru neexistuje národ, který by tolik toužil po setkání s cizinci jako Barkonidané. Přijmou tě s otevřenou náručí. Možná se budou zajímat o pohon tvé lodi, ale odlákáme jejich pozornost. I kdyby měli takové lodě, nemohli by s jejich pomocí přemístit celou planetu - a oni to vědí."

Uplynulo pět minut.

Slunce Barkonu zářilo. Za devět minut budou na místě.

Rhodan se najednou lekl.

„To časové zpoždění - musí být velké..."

„Nemusíš nic dělat, starý příteli, o tyhle věci se postarám Já..."

Rhodan najednou pohnul pravačkou, aniž by k tomu vydal pokyn. Prsty se dotkl několika tlačítek. Kdesi uvnitř lodi se ozvaly motory a agregáty. Pod Rhodanovýma nohama se zachvěla podlaha.

„Tvé oči uvidí jen snížení rychlosti," poznamenal pobaveně Nesmrtelný. „Dívej se na Barkon, jinak na nic. O nic jiného tu nejde."

Díval se.

%

Minuty plynuly...

„Přirozeně, že si nás všimnou teprve ve chvíli, až budeme u nich," předpovídal Nesmrtelný. „Nemají ani teleskopy ani zaměřovači přístroje. Už miliony let neviděli žádnou hvězdu."

Vtom Rhodana něco napadlo. Podíval se na chronoskop a podivil se: „Přesně touhle dobou jsem ve skutečnosti ležel před léty v posteli! Měl jsem horečku!"

„Ano, já vím," odpověděl Nesmrtelný. „A taky jsi měl sny... Že?"

„No, horečnaté sny... Ale už si nevzpomínám../*

„Co myslíš, že jsou sny, starý příteli?"

„Sny? Co jsou sny?" zeptal se Rhodan zvědavě.

„Výlety podvědomí. Způsob vzpomínání. Uvolnění ducha od těla. Ve snu už mozek není vázán na hmotu a proto je volný v prostoru a čase. Člověk zná jen jeden způsob cesty v čase: ve snu. Přitom je sen jenom slabou hraniční oblastí mezi realitou a nejistými vzpomínkami."

„Tím chceš říct, že to, co se člověku zdá ve snu, skutečně prožívá? Tomu nevěřím."

„Nemáš před sebou důkaz?"

Rhodan mlčel. Musel si přiznat, že nenachází žádné rozumné argumenty. Když pomyslel na všechno, co člověk mezitím dokázal - že se uměl rozložit na atomy, aby se v určité stanovené vzdálenosti znovu rematerializoval do původní podoby - nemohlo být nemožné ani to, co Nesmrtelný právě vysvětloval.

„Brzy přistaneme," oznamoval Nesmrtelný. „Barkonidané mají hlavní město a ústřední vládu, která se díky jejich gigantickému záměru skládá většinou z vědců. To nám ušetří hodně práce."

„Nemusíme se bát nepřátelského chování?"

„Už jsem říkal, že pro ně budeme darem z nebes. Ještě nikdy v životě jsi nezažil takové přijetí... Jsou to zvláštní bytosti. Na jednu stranu se ještě nesetkali s někým z jiné planety, ale na druhou stranu se tím pádem více věnovali svým vlastním dějinám, takže mají zaznamenánu v obraze i zvuku minulost z dob tak dávných, kdy na Zemi ještě neexistoval člověk..."

„Záznamy... Filmy nebo pásky - starší než lidstvo?"

„Už kvůli nim by bylo škoda, kdyby tato civilizace zanikla."

Malá loď se ponořila do atmosféry planety a několikrát ji obletěla. Pod nimi se střídal obraz rozlehlých měst a krásné přírody s malými moři.

„Počet obyvatel je tu poměrně malý ve srovnání s rozlohou planety."

„A přesto chtějí pryč odtud?"

Rhodan se podíval na přístroje. Atmosféra byla podobná jako na Zemi, gravitace o něco nižší.

„Pohlédni na nebe, příteli, a pochopíš."

Rhodan zvedl hlavu.

Nic. Žádná hvězda, žádný měsíc, nic... Jako by přes planetu přehodil černou deku. Rhodan se otřásl.

„Myslím," řekl tiše, „že začínám chápat."

Na obzoru se objevilo město.

„Už nás čekají," oznamoval Nesmrtelný. „Vědí, že jsme z cizího světa, protože tady nejsou žádná tajemství. Jsme cizinci, a tady je cizincem ten, kdo nepochází z této planety."

„Jak vypadají?"

„Jako my, humanoidi, jako všechny rasy stejného původu."

Rhodan se chtěl ještě na něco zeptat, ale jeho ruce auto-

maticky obsluhovaly tlačítka. Malá loď klesala a klouzala k pobřeží. Na nebi se zjevily formace barevných letadel a kolem přistávací plochy za městem se tísnily davy.

„Nesmíš se ničemu divit," varoval Nesmrtelný. „Je to pro ně stejné, jako by se vracel ztracený syn. V minulosti se pár jejich jedinců pokusilo vzdálit z planety. Čekají na ně dodnes... Miliony let."

Rhodan horečně uvažoval, ale nezbyl mu čas na seřazení myšlenek.

Loď měkce dosedla, pohon se automaticky vypnul, bzučení agregátů utichlo.

„Vystupujeme," navrhl Nesmrtelný a zasmál se. „Nikdy nezapomeň, že tu jsem s tebou. Když se mnou budeš chtít mluvit, pak beze slov. Rozumíš, starý příteli?"

Jistěže jsem rozuměl, ty ještě stár si příteli, pomyslel si pobaveně Rhodan, i když mu do smíchu nebylo.

Ano, tak je to správné, uvažoval Nesmrtelný. A *teď otevři vstup. Barkonidané hovoří interkosmem - byli to oni, kdo tuto řeč kdysi vynalezli, ale to už dnes nikdo neví.*

Barkonidané mezitím všude prolomili zátarasy a běželi k lodi. Jenom s největším úsilím se podařilo čtyřkolovému vozidlu protlačit až k lodi. Vojsko ani policii nikde vidět nebylo.

Rhodan myslel na radu Nesmrtelného a ničemu se nedivil.

Odpověděl na pozdrav nejstaršímu Barkonidanovi, který vystoupil z vozu. Dav byl natolik disciplinovaný, že uvolnil dostatek místa pro čtyři muže, kteří z vozu vystoupili.

Hlavně klid, doporučoval pobaveně Nesmrtelný. *Oni se diví, žes přiletěl právě teď, když se chystají na velkou cestu. Sotva se rozhodli, už tu mají návštěvu z dávno ztraceného vesmíru.*

Rhodan neodpovídal. Seskočil dolů na půdu cizí planety a několika kroky vyšel čtveřici mužů v ústrety.

„Vítejte na Barkonu, osamělém světě," řekl stařec v cylindru. „Nasel jste nás?"

Budu mluvit za tebe, oznamoval Nesmrtelný. *Nediv se tedy, jestli řekneš něco, o čem nemáš sebemenší tušení. Určitým způsobem mi půjčuješ své tělo, starý příteli.*

„Náhoda," řekl Rhodan a v duchu se divil, jak snadno mu jdou slova z úst. „Vláda Mléčné dráhy mě poslala vás hledat. Moje mise tedy byla úspěšná. Našel jsem Barkon."

„Čekali jsme na to déle než milion let," odpověděl muž v cylindru a usmál se. „Už jsme málem nevěřili. A nyní ten zázrak přišel."

„Ten zázrak spočívá v ovládnutí prostoru a času," odpověděl Rhodan, aniž by chápal, co říká. „Jenom tahle loď dokázala přeskočit nekonečnou propast mezi Barkonem a našimi světy."

Jeden ze čtveřice předstoupil.

„Jsem Regoon, šéffyzik Barkonu a vicepremiér vlády. Musíte mi vysvětlit, v čem spočívá princip pohonu vaší lodi a jak bylo možné..."

„Náš host bude mít ještě dost času nás poučovat," přerušil ho vyčítavě Barkonidan v cylindru a pak se obrátil na Rhodana: „Regoon je netrpělivý muž, cizince, odpusť mu jeho uspěchanou otázku. Mimochodem, jsem Laar, premiér vlády a odborník na atomistiku."

„Mé jméno je Rhodan," řekl Perry. „Ve vašem světě zůstanu přesně deset týdnů. To bude dostatek času na výměnu zkušeností ve všech oblastech vědy a galaktických dějin."

Laar se podíval na loď, ale jen s námahou krotil zvědavost. „Můžeme ji odstavit do hangáru, aby..."

„To není nutné," odpověděl Rhodan. „Jejím nejlepším hangárem je vesmír," řekl a máchl paží. Vstup do lodi se automaticky uzavřel, uvnitř zabzučely agregáty a štíhlý korpus zvolna stoupal k nebi, aby v něm za okamžik zmizel. „Poslal jsem ji na oběžnou dráhu. Za deset týdnů znovu přistane na tomto místě."

Barkonidané mlčky sledovali představení.

Laar několikrát suše polkl, než řekl: „Dálkové ovládání, jistě. Tam nahoře bude loď bezpečná, u nás by ovšem byla také..."

„Odpusťte, neposlal jsem ji do vesmíru kvůli její bezpečnosti, ale z jiných důvodů. Bude tam sloužit jako satelit. Jakmile by zachytila důležitou zprávu, přistane a předá ji, Jsem tak ve spojení s galaktickou vládou."

Regoon překonal zklamání a ukázal na zbývající dva ctihodné Barkonidany.

„Tohle je Goral, náš astronom. Bohužel se touto jisté zajímavou vědou může zabývat čistě jen teoreticky, protože nemá k dispozici žádné dalekohledy, které by mu některou z galaxií alespoň o něco přiblížily."

Gorat byl překvapivě malý a tlustý. Rozpačitě a trochu bezradně se usmál.

„Byl bych velice šťasten, kdybyste mi mohl vyprávět o hvězdách - je mým snem spatřit někdy skutečnou hvězdu - pochopitelně kromě Barkonu."

„Tohle," ukázal Regoon na vysokého, štíhlého muže, „je Nex, který na našem světě učí vědu zvanou nexialismus."

Rhodan oba muže pozdravil.

Laar pak řekl: „Měli jsme dostatek času se na vaši návštěvu připravit. Jste mým hostem, Rhodane. Dostanete možnost hovořit se všemi našimi vědci a zjistíte, že jsme se snažili udržet alespoň duchovní kontakt se svou minulostí,

když už jsme bez kontaktu s ostatními světy. Pojďte, prosím."

Laar ještě naposledy pohlédl k nebi, ale loď, která přivezla dlouho toužebně očekávanou návštěvu, už zmizela z dohledu.

Rhodan nasedl do vozu mezi Laara a Regoona. Neubránil se úvahám o tom, co by se stalo, kdyby se loď nevrátila zpátky na planetu. To by se z něj stal ten nejneuvěřitelnější Robinson v dějinách.

Děláš si zbytečné starosti, řekl hlas v jeho nitru. *Já nikdy neporuším dané slovo a slíbil jsem ti, že neztratíš žádný čas - možná jedno nadechnutí. Soustřeď se na svou zdejší práci a věř mi, že to práce bude!*

Rhodanovi se ulevilo. Nepochyboval o slovech Nesmrtelného.

Díky, pomyslel si.

Cesta k sídlu prezidenta se podobala triumfální jízdě. Barkonidané lemovali nádherné cesty a jásali. Ten den patrně nikdo nepracoval. Všichni oslavovali.

Jízda trvala téměř hodinu a jelo se přes celé město. Na široké výpadovce Rhodan obdivoval smysl Barkonidanů pro krásu. Prohlížel si parky a domy, které míjeli, až se zastavili před portálem nádherného paláce, jehož stěny byly průhledné a prozrazovaly tak, co se v jeho útrobách děje.

„Budete se tu cítit skvěle," předpovídal Laar a ukázal na budovu. „Tady se nachází administrativní a vědecké centrum planety. Nedejte se mýlit těmi dvěma patry. Naše zařízení vám umožní čerpat přímo z vašeho pokoje všechny informace, které si vyžádáte."

O pět minut později se za ním zavřely dveře. Octl se v místnosti, která mu měla být po deset týdnů domovem. Klesl do křesla a podíval se přes průhlednou stěnu. Město a pobřeží měl jako na dlani. Vzdychl.

Deset týdnů, starý příteli! Co tu mám takovou dobu dělat? Není to ztráta času?

„Můžeme si povídat nahlas," odvětil Nesmrtelný. „Aspoň se nebudeš cítit tak osaměle. Tady nás nikdo neslyší ani neodposlouchává. Ztráta času, říkáš? Mýlíš se, starý příteli. Pomysli, že vlastně ležíš v posteli a máš horečku. Tvé setkání s galaktickými obchodníky ještě leží v daleké budoucnosti. Za deset týdnů. Co tedy můžeš zmeškat?"

„Na to ti neumím odpovědět. Ale snad mi konečně prozradíš, co mám udělat, abych zachránil Barkon."

„O to se taky nestarej. Vyřídím to za tebe. Bude to jenom maličkost, víc ne. Den před naším startem nám ukáží své zařízení, pomocí kterého chtějí hnát Barkon II vesmírem. Pak to udělám. Provedu jen jedno přepólování."

„To bude všechno?" podivil se Rhodan. „Na to tu musíme čekat deset týdnů?"

Nesmrtelný se zasmál. Zdálo se, že se královsky baví.

„Chci ti ukázat dějiny naší Galaxie. Na to potřebuješ čas. Budeš se muset podívat na hodně filmů."

„Nestačilo by něco jako hypnoškolení?"

„Tentokrát ne, starý příteli," odpověděl mírně vyčítavě Nesmrtelný. „Jsi už prakticky nesmrtelný, ale ještě ses nenaučil trpělivosti."

Rhodan se zahleděl do počínající tmy. Najednou se cítil velmi osaměle a opuštěně.

^ A ^

První dva týdny uběhly bez mimořádných událostí. Za pomoci zdejší techniky Rhodan poznával planetu Barkon. Byl svědkem přímých přenosů ze všech koutů rajské planety. Avšak nejvíce na něj působil pouhý pohled na noční nebe.

Rozmazaná skvrna, na kterou neustále hleděl, byla jeho mateřskou Mléčnou dráhou, vzdálenou 200 000 světelných let. Pouhým okem se díval do minulosti.

Začátkem třetího týdne ho navštívil Nex.

„Dostal jsem za úkol ukázat vám dějiny Barkonu. K tomuto účelu se odebereme do Velkého archívu."

Teď to bude zajímavé, poznamenal nehlučně Nesmrtelný. *Buď připraven na jistá překvapení. Nikdy nezapomínej, že tento národ existoval už v dobách, kdy byla Mléčná dráha ještě mladá.*

Odjeli do města. Už se o něj nikdo nestaral. Obyvatelé se vrátili ke každodenní všednosti. Rhodan si uvědomil, jak velmi se Barkon podobá Zemi - i tady trval den 24 hodin!

Zabočili do vedlejší ulice, která se posléze svažovala a končila tunelem. Byl uvnitř osvětlen, ovšem zdálo se, že nebere konce. Teprve po deseti minutách jízdy vůz zastavil.

„Jsme nyní dvě stě metrů pod povrchem," vysvětloval Nex. „Naše záznamy tu jsou v bezpečí a my si můžeme být jisti, že tu budou dobře uchovány. Do takové hloubky nepronikne žádné kosmické záření. Všechny záznamy jsou uloženy ve vakuu."

Rhodan neodpovídal. Mlčky následoval Barkonidana po dlouhých chodbách, až se octli ve velké, komfortně zařízené místnosti. Obrovský ovládací panel tvořil celou stěnu. Vpředu stálo něco jako jeviště s mléčně bílým plátnem, na které bylo možné promítat jak staré filmy, tak videozáznamy. Dvě řady vypolstrovaných křesel nabízely příjemné posezení.

„Sedněte si, Rhodane. Všechno je tu automatické, stačí, když stisknu patřičné tlačítko, a žádaný materiál je automaticky promítnut. Náš národ znal kosmické lety už před mi-

lionem let, ale to nás stejně nezachránilo před katastrofou. Naopak. Násilné odtržení od domovského prostředí bylo tím horší. Ukážu vám Barkon na počátku toho neštěstí - a zároveň na konci jeho galaktických dějin."

V místnosti se setmělo a pak se na plátně objevily plastické záběry.

„Tohle je Barkon z pohledu vzdalující se kosmické lodi. Vidíte, že se toho od té doby příliš mnoho nezměnilo - nyní vidíte i sousední planetu tři, která se zleva posouvá do obrazu..."

„Ve které části Mléčné dráhy stálo slunce Barkon?" zeptal se Rhodan.

„Hned to poznáte. Ukážu vám jenom některé záběry. Kdybyste chtěl vidět podstatnou část archívu, strávil byste tu nejméně tři měsíce, ale pak byste znal vše o dějinách Galaxie, o jejíž přítomnosti už dnes nic nevíme."

V tomto konstatování zněla jistá výzva.

„Promluvíme si o ní," sliboval Rhodan. „Obávám se však, že budete zklamán."

„Vaše skvělá loď o tom nesvědčí," usmál se povzbudivě Nex. „Jen se podívejte - tohle je jedna z našich posledních osídleneckých lodí. Odváží kolonisty k nově objevené soustavě, kde ještě nevznikl inteligentní život."

Obrovitá loď mohla být dlouhá dva kilometry. Z povrchu planety stoupalo mnoho malých lodí a přistávalo na povrchu té velké.

Brzy nato soustava Barkonu zmizela ve vesmíru. Po střihu se obří loď kolonistů octla před rychle se zvětšujícím žlutým sluncem. To musel být cíl expedice. Perry spatřil planetu, plnou vegetace, řek, hor a zvěře. V jedné chvíli se mu zdálo, že vidí dinosaura, ale pak si řekl, že se možná mýlí.

„Na tomto světě," vysvětloval Nex, „našli naši osídlenci pravý ráj. Od jejich přistání až po vznik pravé civilizace pak uplynulo deset tisíc let."

„Vy jste prostě vysadili kolonisty na vhodnou planetu a pak už jste se o ně nestarali?" vyzvídal Rhodan.

Nex **se pousmál.**

„Ano, přesně tak. V počátcích našich dějin jsme vytvářeli zásobované kolonie, což se však později ukázalo jako mylné. Osídlenci se spoléhali na přísun zásob a ne na to, aby co nejlépe využili, co jim nabízela příroda kolonizované planety. Stávali se dekadentními a línými. Zato jako dobrovolní trosečníci se měli co ohánět - museli pracovat a vyvíjet se. Jistě, i v těchto případech jsme měli nějaké neúspěchy, a více než jedenkrát jsme byli svědky, jak naši potomci upadli do barbarských způsobů. Ovšem to byly výjimky. Zpravidla vznikly životaschopné civilizace, které chránily dědictví svých otců, přestože už zapomněly na svůj původ."

„Zapomněli, odkud přišli?"

„Ano. Jenom tak bylo možné úspěšně osídlit Galaxii a vytvořit na sobě nezávislé národy. Občas se setkávali, ale až po tisíciletích vývoje. Divili se pak, že si jsou podobní, ale považovali to za projev evoluce," řekl Nex a usmál se. „Že ano? Už tušíte souvislosti?"

Rhodan pomalu přikývl.

„Zdá se, že ano. Ale milion let je velmi dlouhá doba, nemyslíte?"

„Je to málo, když věci měříte galaktickými měřítky a zapomenete na krátkost života. Sto tisíc let je pro galaxii v přenesení na planetu totéž, co pro člověka jeden lidský život. Takže milion let znamená deset planetárních generací a tak se vás ptám, co se asi za tu dobu mohlo stát?"

„Někdy hodně, někdy málo, někdy nic - to záleželo na vývoji a vlastnostech civilizace."

„Cítím vaši výčitku," přikývl Nex a pustil se do kontroly projekce. „Vy máte dojem, že jsme se během té doby tady na naší planetě zastavili ve vývoji. Divíte se, že jsme se nepokusili uniknout strašlivému osudu osamění. Jen to klidně přiznejte."

„Aspoň jste se měli pokusit o navázání spojení s ostatními světy. Možná aspoň hypervysílačkami."

Nex stiskl jiné tlačítko.

„Teď vám ukážu něco, co vám objasní způsob našeho jednání - pokud máte srdce."

Místnost znovu potemněla. Před Rhodanem se zjevila změť hvězd, ale nepoznával, o které jde. Kamera jako by plula místností a i obraz byl trochu nejasný, jako by mezi ním a pozorovatelem stála skleněná stěna.

„Tyto záběry jsme udělali před milionem let z naší největší observatoře. Každé tři roky jeden záběr. Takže když se teď díváte na tento obrázek jisté části Mléčné dráhy, každá vteřina představuje padesát let. Půldruhé vteřiny jednu lidskou generaci. Podívejte se sám, jak našim předkům tenkrát muselo být. Zažili něco, co jimi do hloubi duše otřáslo, a co je do dnešního dne základem naší víry a mentality."

Rhodan to viděl.

Hvězdná seskupení se začala posunovat - a vzdalovat. Na jiných místech se hvězdy přibližovaly, ale také ztrácely na jasnosti... A pak utvořily spirálu.

Byl to stejný spirálový výběžek Mléčné dráhy, odkud Rhodan přiletěl...

„Vidíte tohle místo?" ukázal Nex před sebe a předklonil se. „Tam kdysi stála soustava Barkonu. Z nevysvětlitelných důvodů se najednou uvolnila z gravitačního pole rotující

Mléčné dráhy a vyklouzla ze svazku hvězd. Dodnes nevíme, proč se to stalo. Nic nás nedokázalo zadržet v pádu do propasti mezi galaxiemi. Ale dívejte se, co naši předkové zažili. Nevím, co přitom cítili - a nevím, jestli se do jejich duší umíte vcítit."

Rhodan neodpovídal.

Po hodině bylo vidět celou Mléčnou dráhu.

Kde stál Arkon? Pomyslel si bezděky Rhodan, ale nevyslovil to nahlas. Nesmrtelný však jeho otázku slyšel a také odpověděl.

Prakticky mimo Galaxii, starý příteli. Jen žádné domněnky, před nimi jsem tě varoval. Ještě nepřisel pravý čas, abys mohl pochopit velké souvislosti. Začínáš tušit, a proto víš víc, než všichni smrtelníci v Mléčné dráze. Nepřemýšlej, pokud nechceš přijít o rozum, jenom vstřebávej informace.

Mléčná dráha se neustále zmenšovala a ztrácela v temnotě věčnosti. Bárkou se jí vzdaloval a nořil se do velkého osamění.

Nex stiskl jiné tlačítko.

„Pustím to čtyřistakrát rychleji. Každá vteřina teď bude představovat pět tisíc let."

Zbytek filmu trval ještě tři minuty.

Během nich spadla Mléčná dráha do černé díry a každou vteřinou ztrácela na jasu. Pak už nebylo vidět žádnou hvězdu a nebe se zatemnilo.

Potom se obraz zastavil.

„Tak tohle je naše nebe. Místo Galaxie jenom nezřetelná skvrna. Náš teleskop však nepřestává se snímáním. Každé dva, tři roky udělá další záběr," vysvětloval tlumeně Nex. „Jsme sami, ale víme, že naše práce, kterou jsme v minulosti vykonali, nebyla mamá. Námi osídlené planety zrodily vlastní národy. Musely tam vzniknout nepředstavitelné

civilizace. My, Barkonidané, jsme jejich praotci. I yy, Rhodane, jste naším potomkem, odkudkoli pocházíte. Je jedno, jak velký je váš národ, ale za svou existenci vděčí nám, svým předkům, praotcům Galaxie."

Rhodan bojoval sám se sebou. Nexovy informace jím otřásly. Na druhou stranu musel pořád přemýšlet, .proč se vlastně Nesmrtelný rozhodl mu tohle vše zprostředkovat...

Nenacházel však žádnou odpověď a Nesmrtelný mlčel.

Obraz projekce zhasl. V místnosti se rozsvítilo. Nex stál vedle Rhodana a v očích měl onen zvláštní smutek, který snad už odjakživa patřil k Barkonu II. Rozechvělým hlasem řekl: „Chápete už, co je to osamělost, Rhodane? Vy žijete pod nebem posetým hvězdami, a víte, že nejste ve vesmíru sám. Víte, že se můžete kdykoliv spojit s jinými. S těmi, kteří se vám podobají a jsou vašimi přáteli."

„Možná, že své potomky přeceňujete," namítal opatrně Rhodan. „Mnoho kolonistů do vesmíru necestuje, protože to ještě nedokázali a žijí v izolaci od ostatních národů, které bývaly jejich bratry. Mnoho národů zaniklo, aniž by se přesvědčily, že nejsou ve vesmíru sami."

„Vyslovujete tu teorie, kterým nikdo z nás nechce uvěřit. My žijeme v naději, že naše práce nebyla zbytečná. Už samotná vaše návštěva to potvrzuje."

„Ale ani já nedokážu vrátit Barkon zpátky mezi hvězdy," připomínal Rhodan.

Přes Nexovu tvář přelétl stín.

„To ne, ale přinášíte nám zprávy o světech, které kdysi patřily k naší říši a kterým jsme dali život. Už jenom vědomí, že nejsme zapomenuti, nám hodně pomohlo!"

Rhodan přikývl.

„Myslím, že chápu - a také myslím, že vám budu umět po-

Nex ukázal ke dveřím.

„Půjdeme. Další filmy vám budu promítat ve vašem bytě. Dnes jsem vám chtěl ukázat jenom tohle. Za několik týdnů, až budete znát naši minulost, nám ukážete, co se mezitím v Galaxii stalo."

„Ukážu vám to?" hlesl překvapeně Rhodan. „Jak bych mohl? Nemám s sebou žádné materiály!"

„Ale ano," usmál se Nex a přikývl. „Máte své vzpomínky a své vědomí. Z vašich vzpomínek vytvoříme obrazy."

Cestou zpátky mlčeli. Rhodan se mamě snažil najít východisko. Netušil, co má udělat, aby zabránil vymývání svého mozku, protože o nic jiného nemohlo jít.

Nedělej si těžkou hlavu, starý příteli, uklidňoval ho Nesmrtelný, *nebo si snad myslíš, že jsem o té věci nevěděl předem? No tak! Barkonidané budou zírat, jaké ovoce přinesla jejich zakladatelská práce.*

Ty jim chceš předstírat něco, co neexistuje?

Já jim jen ukážu budoucnost, odvětil Nesmrtelný.

^ x ^

Osm týdnů Rhodan studoval dějiny Barkonu - a tím i dějiny Mléčné dráhy. Zjistil, že Barkonidané se považují za tvůrce civilizací v Mléčné dráze. Byli přesvědčeni, že semeno, které pod jejich dohledem vzklíčilo, mezitím vyrostlo v neskutečně krásné rostliny.

Jednoho z dalších dní odvezli Rhodana do města. Ve vysokém paláci na něj čekali členové vlády Barkonu II, mezi nimi i Laar, Regoon, Nex a Gorat.

Byl to veliký sál, plný složitých přístrojů a gigantických přepínacích panelů. Pod třpytivou kopulí z neznámého kovu stálo křeslo. K němu Rhodana přiváděli.

„Budete to mít snadné," vysvětloval Nex. „Ušetříme vám spoustu času. Vidíte támhletu projekční plochu? Máme možnost převádět vaše myšlenky do obrazů. Jenom přemýšlejte, představujte si, co se stalo - a my to prožijeme s vámi, aniž byste přitom musel namáhat svá mluvidla."

Rhodan si pomaličku sedl. Pak se však v duchu zeptal svého neviditelného průvodce:

Takže co teď, starý příteli? Teď zjistí, že jejich dílo ztroskotalo. Co se stalo z jejich záměru obsadit Galaxii humanoidními bytostmi? Co se vlastně stalo od chvíle, kdy se propadli do osamění?

Stalo se toho mnoho, velice mnoho. Ale ne to, co Barkonidané čekají. Kontakt mezi světy se ztratil, pokud vůbec nějaký existoval. Zamýšlená říše se rozpadla dřív, než vznikla.

Nač mám myslet? Nevím vůbec nic o věcech, které se ve vesmíru udaly. Co je vědomí Arkonidanů proti tomu, co se stalo? Arkon je jen zrnkem prachu v Galaxii.

Nech to na mně, starý příteli - budu myslet za tebe. A otevřu ti oči, abys sám prožil, co se - možná - jednou stane. Bude to jenom hrubý přehled, víc ne. Ale těm nešťastníkům alespoň zprostředkuje dojem, ze nežili marné.

„Jste připraven?" zeptal se Nex a přerušil Rhodanovy myšlenky.

„Ano... jistě. Co mám dělat?"

„Myslete na vlastní dějiny a informujte nás, co se dodnes všechno stalo."

Rhodan přikývl.

Světla v sále zhasla.

A pak na plastické projekci spatřil - Zemi.

^ x ^

Kolem Země kroužila gigantická loď. Zvolna přistávala. Pak z ní vystupovali lidé. Vstupovali na nový, neobydlený svět. Vznikaly první obce.

Rhodan měl dojem, že snad sní. Nesmrtelný předstíral jemu i Barkonidanům něco, co se nemohlo stát. Pozemšťané - potomci zmizelých Barkonidanů?

Opět Země ze vzdáleného pohledu. Bílé póly se posunovaly a znovu vracely. Povrch planety se měnil. Vznikala obrovská města, města, jaká na Zemi nikdy nebyla. Kosmické lodě létaly z planety na planetu a odvážely osídlence na Mars a na Venuši. Z hlubin vesmíru přilétaly nákladní lodě mimozemšťanů a přistávaly na Zemi, aby nabízely své zbo-
ˆˆ
zi.

V té chvíli Rhodan pochopil, že Nesmrtelný předvádí Barkonidanům možnou budoucnost, kterou však musejí považovat za minulost. Ani zmínka o strašlivých válkách, mlčení o Arkonidanech, nic o konfliktech mezi světy.

Nesmrtelný obelhával Barkonidany, aby jim jejich strašlivou osamělost udělal snesitelnější.

Když pak předvedl celkový dojem o tom, jak všechny možné civilizace Mléčné dráhy spolupracují, obraz zhasl. Pomalu a váhavě se do místnosti vracelo světlo.

Rhodan se opatrně rozhlížel. Díval se do zamlklých tváří spokojených Barkonidanů, kteří v té chvíli zapomněli na svůj strašlivý osud. To oni umožnili vývoj, který právě viděli. Jejich život nebyl mamy. Někdo v jejich díle pokračoval a dokončil je.

Nex se otočil k Rhodanovi a rozechvělým hlasem řekl: „Rhodane, děkujeme ti za tuto zprávu. Nyní pro nás bude lehčí nastoupit dlouhou, temnou cestu."

Rhodan vstal a přelétl shromážděné muže pohledem.

„Dlouhá temná cesta? Nerozumím..."

„Zítra vám odhalíme naše tajemství," řekl Nex a usmál se. „A pak, až vás seznámíme s teorií, vám ukážeme, jak daleko jsme v praxi."

O dvě hodiny později byl Rhodan zpátky ve svém pokoji.

Ležel na posteli a díval se na bezhvězdné nebe.

Tiše pak řekl: „Obelhals je, starý příteli. Nabídl jsi jim iluzi, která jim dodala síly k tomu, aby uskutečnili svůj krkolomný plán."

„Ano," odpověděl stejně tiše Nesmrtelný. „Přesně to jsem udělal. Protože jednoho dne, možná za milion let, zachrání civilizace Barkonidanů Galaxii před zánikem. Bude mít zkušenosti s překonáním propasti mezi galaxiemi, a to rozhodne."

Rhodan neodpovídal.

Tušil, že se právě dozvídá víc, než znal kterýkoliv smrtelník v celé Mléčné dráze.

^ ^ ^

Několik dní Rhodanovi vysvětlovali své záměry. Technické podrobnosti vysvětloval Nex osobně a neustále přitom zdůrazňoval, že na plánu pracovalo několik generací nejmoudřejších Barkonidanů.

Nitro Barkonu II bylo tvořeno soustavou vzájemně propojených podzemních staveb, zásobovaných teplem, světlem a vzduchem. Zatímco povrch planety během cesty ztuhne a pokryje se ledovou krustou, život bude moci v jejích útrobách pokračovat.

Obrovské laboratoře vyráběly všechny základní potraviny a jiné předměty denní potřeby. Život dole by se od života na povrchu planety neměl nijak lišit. I den a noc podléhaly kontrole přístrojů.

Nejdůležitější však byl pohon.

Neuvěřitelná aparatura se měla postarat o to, aby se planeta vytrhla z gravitačního pole slunce Barkon, a aby nabrala stálý kurz směrem k Mléčné dráze. Jednoho dne, jak Nex sliboval, se kosmická loď Barkon II požene vesmírem rychlostí světla.

Rhodan se stále nemohl zbavit myšlenky, že se mu to všechno jenom zdá. Nesmrtelný mu na jeho otázky neodpovídal a ignoroval všechny Rhodanovy poznámky.

Jednoho dne se Barkonidané rozhodli, že Rhodanovi ukáží pohon planety.

Odjeli na letiště, kde na ně čekal malý kapkovitý letoun.

Po hodině přistáli na skalní plošině, zvedající se nad neprostupným lesním porostem. Několik kupolí a vysokých věží však prozrazovalo, že i v této osamělé krajině žijí lidé.

„Tady je vstup k pohonu a odtud bude také působit, až ho aktivujeme," ukázal Nex dolů pod sebe.

Dole - to bylo pět tisíc metrů pod povrchem.

Rhodan se v duchu tomuto neuvěřitelnému zařízení obdivoval. Barkonidané je tu utvářeli v průběhu mnoha staletí.

Regoon jim kráčel vstříc.

„Možná, že to vidíte trochu skepticky," řekl, když Rhodanovi podal ruku. „Ale věřte mi, že to dokážeme. Na tomto záměru pracovalo mnoho generací a my ho definitivně uskutečníme."

„Prožijete jenom počátek," odpověděl Rhodan a usmál se. „Teprve mí a vaši potomci se dozvědí, jestli se podařil. Kolik času bude Barkon II potřebovat k návratu do Galaxie?"

„Spočítali jsme to na dvě stě tisíc let," odpověděl Regoon. „Gorat si tím je zcela jist."

Dvě stě tisíc let! Rhodana až zamrazilo, když zvážil obětavost těchto lidí. Stáhli se do hlubin své planety jen proto,

aby svým potomkům zabezpečili existenci ve velké galaktické společnosti. Pozemšťané dosud nebyli tak daleko. Ti nemysleli ani na své děti.

„Vy to dokážete," řekl a byl o svých slovech pevně přesvědčen. „Naši potomci si jednoho dne podají ruce."

Kontrolní zařízení planetárního pohonu vypadalo jako neskutečně velká, komplexní továrna. Rhodan spatřil jen její mizivou část, a už předem to vzdal. Ani jeho školený mozek nemohl pochopit, co se tady v hlubinách planety bude dít, a jak to všechno asi může fungovat.

Mlčky kráčel mezi Nexem a Regoonem obrovskými podzemními prostorami a naslouchal horečnému výkladu obou vědců. Všechno mu vysvětlovali, ukazovali a objasňovali, protože byli na své životní dílo jaksepatří pyšní. Mělo je přece dostat zpátky do Galaxie.

Pokud právě on, Rhodan, bude moci s pomocí Nesmrtelného zabránit katastrofě.

Já vím, kde udělali chybu, řekl v té chvíli neslyšný hlas v jeho hlavě. Za okamžik půjdeme kolem hlavního reaktoru. Nepožaduj žádné vysvětlení, starý příteli. Řekl jsem ti, že je to jenom špatné sepnutí, které by řídilo proces rozpadu až do nekonečna. Kdyby se to stalo, uvolní se během vteřiny všechna energie, která je připravená pro celou věčnost. Budeš si povídat se svými průvodci a nebudeš si všímat, co dělá tvoje pravá ruka.

„Podívejte, Rhodane, odtud je pohon řízen," řekl Regoon v té chvíli. „Bude Laarovým úkolem, aby nastartoval začátek dlouhé cesty. Patřičné přípravy už proběhly."

„Takže vše je připraveno?" zeptal se Rhodan a levou rukou ukázal na přístroje. Regoon a Nex přikývli a otočili se ve směru, kterým před sebe ukazoval. „Jste si jisti, že všechno bude fungovat?"

„Zcela jisti," odpověděl Nex a usmál se. On ani Regoon si nevšimli, že Rhodanova pravá ruka uvolnila dva kabely a vyměnila je. „Všechno jsme tisíckrát vyzkoušeli. Žádnou chybu jsme neobjevili."

„To doufám," řekl Rhodan a přitáhl svorky. Najednou však měl dojem, že ho Nesmrtelný opustil. Zase ten neuvěřitelný pocit osamělosti...

Podařilo se. Byl jsem v budoucnosti. Barkonidané nastoupí cestu a nezahynou při výbuchu planety.

Jak je možné měnit budoucnost? Vždyť jsi přece viděl, jak jejich planeta zanikla?

To možná pochopíš později, starý příteli. Nesmrtelnost -a nuda - řeší všechny problémy.

„Teď se podíváme do izolovaně umístěné energetické centrály," řekl Nex a ukázal na poklop pod jejich nohama. „Jenom se tam podíváme, protože vstup je příliš nebezpečný."

Stiskl tlačítko a dva metry silné víko se uvolnilo. Rhodan přistoupil k okraji otvoru a podíval se dolů.

Šachta se směrem do hlubiny rozšiřovala a končila v další hale, ve které byly umístěny velké kovové bloky. Detaily neviděl. Zdola se ozývalo rovnoměrné bzučení a naplňovalo vzduch vibracemi. Bylo cítit ozón.

Poklop se znovu zavřel.

„Už zítra začne ve všech částech Barkonu II evakuace," oznámil hrdě Regoon. „Nebude trvat dlouho a planeta se vydá na cestu."

„A já se s Barkonem zítra rozloučím," odvětil Rhodan. „Chci národům Mléčné dráhy oznámit, že se jejich praotcové vracejí."

Nex a Regoon se usmívali. V jejich očích už neležel onen smutek, kterým se dosud vyznačovali. Namísto něj tam nyní byla důvěra a tiché štěstí - jakož i síla a rozhodnost.

42

^ X ^

Cesta k letišti se podobala triumfálnímu průvodu. Tisíce Barkonidanů lemovaly silnice a jásaly vyslanci Galaxie na pozdrav. Rhodan nikde neviděl smutek z toho, že lidé na Barkonu vidí tento den naposledy slunce a že se pak odeberou do útrob své planety, aby tam zemřeli. Teprve jejich hodně vzdálení potomci spatří jednoho dne nové slunce, které dá této statečné planetě znovu teplo, světlo a život.

Vůz zastavil a z nebe se zvolna snášela malá loď, ve které Rhodan připlul. Samovolně se otevřel vstup do kabiny.

Nejdříve vystoupil Laar. Podal Rhodanovi ruku, aby mu pomohl z vozu. Nex, Regoon a Goral ho následovali.

„Děkujeme vám za návštěvu, Rhodane. Nyní víme, že na nás naše děti nezapomněly. Rhodane, pozdravujte od nás galaktické společenství."

„Budu," slíbil Rhodan.

Když pak vstoupil do kajuty a ještě jednou se otočil, aby davům zamával na pozdrav, Barkonidané jásali. Jásali tam lidé, vysvobození z nekonečného trápení.

Rhodan cítil v očích slzy. Rázem se otočil a zmizel v lodi, za pár vteřin nato odstartoval a vystřelil vzhůru k nebi jako šíp.

Barkon II se za ním nořil do temnot věčnosti.

Další dva dny se opakovalo všechno to, co už jednou prožil, jenomže v opačném pořadí. Galaxie se hodinu po hodině zvětšovala, až se do ní malá loď ponořila. Rhodan pak rázem pochopil, co měli Barkonidané na mysli svou nesnesitelnou osamělostí.

„Za hodinku jsme u cíle," řekl polohlasně Nesmrtelný. „Třeba

mi pak řekneš, proč jsi za mnou přišel."

„Ty to nevíš?" divil se Rhodan.

„Přesto bys mi to měl říct sám."

„Potřebuju odstrašující zbraň, abych odvrátil ohrožení mateřské planety. Galaktičtí obchodníci objevili Zemi - a určitě nejsou posledními, kdo ji objevil."

„Děti Barkonidanů," posmíval se Nesmrtelný, ale rázem zvážněl. „Ti nesmějí být zklamáni, až se vrátí do Galaxie -a to se může stát rychleji, než tušíš. Možná jim někdo pomůže překonat čas... Silná ruka musí Galaxii sjednotit. Ty jsi tou rukou, Rhodane! Jenom ty. Proto ti dám zbraň, kterou chceš. Jenom - nikdy ji nesmíš zneužít."

„Ty mi ji chceš dát?" ujišťoval se Rhodan. **„Bez** zkoušek, bez dalších hádanek?"

„Náš výlet byl nejlepší zkouškou. Obstál jsi v ní, nebo .snad ne?"

„S tvou pomocí..."

Nesmrtelný se pobaveně zasmál.

„Jistěže s mou pomocí, jak jinak. Takže ty chceš fiktivní transmiter. Chceš teleportovat hmotu - řekl bych, že atomové hlavice - na palubu lodí nepřítele."

„Ty mi chceš pomoci?"

„Jistě. Teď ale chvíli spi, Rhodane. Čeká tě druhý skok časem. Přece nezmeškáme návrat do současnosti. Tvůj přítel Bull se stejně bude divit, kde jsi tu vteřinu byl..."

Ještě než Rhodan mohl o slovech Nesmrtelného přemýšlet, pocítil obrovskou únavu. Podíval se na obrazovku a spatřil hvězdy...

Pak usnul...

^ X ^

„...děje? Ses úplně průhlednej... A už ses zase tady! Pokoušíš se snad teleportovat?"

Rhodan pohlédl na palubní hodiny. Opravdu neztratil ani vteřinu času.

„Helou, Bully," řekl zvláštně zlomeným hlasem. „Teleportovat? Ne, to ne. Možná to byl žert našeho velkého přítele," řekl a podíval se okénkem ven. „Aha, ty kopce. Za chvíli jsme na místě."

Bull se chtěl ještě na něco zeptat, ale pak zmlkl. Na čele mu vyvstala kolmá vráska. Možná se sám sebe ptal, jak si Rhodan mohl během té vteřiny převléknout košili. Ale na planetě věčného života se děly i docela jiné věci, takže raději mlčel.

Spatřili město. Hala stála uprostřed jako kdysi a vrata měla dokořán. Na okraji letiště je čekala osamělá postava. Ho-munk, uměle stvořený člověk. Zprostředkoval spojení mezi lidmi a Nesmrtelným.

STARDUST přistála.

Rhodan a Bull opustili kosmickou loď jako první a kráčeli k usmívajícímu se Homunkovi.

„Vítejte na Poutníkovi, věčné planetě," řekl a podal oběma mužům ruku. „Tentokrát jste tady pro zbraň. Pro fiktivní transmiter, jak mi prozradil můj pán. Vaše přání bude splněno. Dostal jsem za úkol zabudovat dva takové přístroje do vaší lodi. Pomůžete mi s tím?"

„Ano, pomůžeme, jistě," odpověděl zaskočený Rhodan, protože přece jen nečekal tak rychlou reakci Nesmrtelného.

Umělý člověk se usmál.

„Dobrá, tak do práce."

Začali s tím hned. Padesát pracovních robotů vyneslo fiktivní transmitery na palubu křižníku a zabudovávali je.

Uplynuly dva týdny.

Rhodan se mezitím začal obávat, že ztrácí zbytečně mnoho času. Ani Bull nedokázal skrýt obavy stejného druhu. Po-

Šátkem třetího týdne si s Rhodanem vysel na krátkou procházku po čarokrásném kraji planety. „Už jsi s ním o tom mluvil?" zeptal se Bull.

„Myslíš o čase?" odpověděl Rhodan. „Několikrát jsem se pokusil, ale nedostal jsem přímou odpověď."

„Na Zemi mezitím mohly uplynout celé roky... To by nám naše nová zbraň nebyla na nic..."

„Jednak svému starému příteli důvěřuju," odpověděl Rhodan, „a jednak by musel být hlupák, kdyby dopustil něco tak malicherného, jako ztrátu času..."

„Cože?" vytřeštil Bull oči.

Ale Rhodan se jen usmíval.

Věděl toho mnohem víc, než Bull.

Vtom se před nimi zjevila měňavá koule, připomínající velkou mýdlovou bublinu.

„Jsem dnes krásný, že?" ozval se v hlavách obou mužů hlas Nesmrtelného.

„Bože, vždyť to může prasknout!" vyděsil se Bull.

„Ano, může," odpověděl suše Nesmrtelný.

„No, to by nám ještě tak scházelo," zhrozil se Bull. **„K** tomu všemu..."

„Myslíš ztracený čas?" zasmál se Nesmrtelný.

„Ano..."

„Stačí ti mé ujištění, že všechno tohle proběhlo za deset minut?"

„Deset minut?"

„Jistě. Deset minut od vnoření vašeho křižníku do atmosféry Poutníka do jeho zpětného vynoření."

Bull neměl slov.

„Nemusíte mít obavy," pokračoval Nesmrtelný. „Záleží mi na tom, aby Barkonidané našli po svém návratu Galaxii takovou, jakou ji chovají ve svých představách."

„Barkonidané?" Bull vytřeštil oči a zalapal po dechu. **„To** je zas co?"

Měňavá koule se začala třást a nadskakovat. Nesmrtelný se smál a nemohl se uklidnit.

A pak koule skutečně praskla.

Tlaková vlna Bulla i Rhodana porazila a povalila je oba na zem.

Pak zase nastal klid.

„Co tím myslel?" zabručel Bull.

„To je dlouhá historie," odpověděl Rhodan, vstal a oprašoval se. „Možná je to jenom legenda, ani nevím. Příležitostně ti ji budu vyprávět. Ale naší hlavní starosti jsme se zbavili, že? Neztratíme žádný čas."

„Ses si tím jistej?"

„Stoprocentně."

^ ^ ^

Druhý den přišel do velínu křižníku Homunk.

„Můj pán říká, že můžete odstartovat, Rhodane."

„Nechce se rozloučit?"

„Činí tak mým prostřednictvím - a kromě toho tu teď je s námi."

Bull se rozhlížel, ale nikoho neviděl. „Kde?" zeptal se, jako by zase čekal barevnou mýdlovou bublinu.

Homunk se usmál.

„V podobě člověka. Vám velmi blízkého člověka, Bully," prozrazoval. „Můj pán chce, abyste za deset minut odstartovali a proletěli kolmo energetickým zvonem. Vrátíte se ve stejný den, kdy jste sem vlétli."

Rhodan přikývl.

„A zbraně? Fungují?"

„Spolehlivě," odpověděl Homunk. ^

„Vyzkouším si to. Jak hluboký je oceán?"

„Čtyři tisíce metrů," odpověděl Homunk.

„Dobrá," řekl Rhodan, provedl několik pohybů na ovládacím panelu a pak nastavil obrazovku na jednu část oceánu.

Za okamžik se v tom místě zvedl silný sloup vody. K nebi stoupaly chuchvalce par a k zemi padal déšť.

Kdesi se kdosi zasmál.

„Výborně, starý příteli. Se zbraněmi to umíš. Ale varuju tě podruhé - tvá převaha má sloužit jenom míru, jinak se zbraň obrátí proti tobě. Budeš-li napaden, můžeš ji použít, ale nikdy s ní neutoč jako první. Varuji tě, starý příteli, a myslím to vážně."

„Tvá starost je zbytečná," uklidňoval ho Rhodan. „Naše moc slouží k naplnění snu Barkonidanů - v tom jsme si zajedno, starý příteli, že?"

„Úplně! Měj se dobře, Perry Rhodane! Počkej, na něco bych málem zapomněl. Bullovi jsem něco slíbil. Je to v jeho kajutě."

Neviditelný Nesmrtelný se ještě jednou zasmál, a pak nastal klid.

Homunk vykročil ke dveřím.

„Hodně štěstí! A ještě vám přidám jednu radu: jakmile opustíte tento svět, okamžitě se mějte na pozoru! Buďte zdrávi, přátelé!"

Zmizel, než mu mohli odpovědět.

Bull strnule zíral.

„V mé kajutě? Co mi slíbil?"

„Jak to mám vědět?" pokrčil Rhodan rameny.

Když se STARDUST majestátně zvedla k nebi. Bull řekl, že si půjde na chvíli lehnout. „Vzbuď mě, až budeme transitovat," dodal.

Rhodan přikývl. Ve velínu osaměl, ale to mu nevadilo. Celý obrovský křižník se dal snadno ovládat jednou rukou.

Dvě minuty po startu prolétli ochranným štítem planety Poutník a octli se ve volném prostoru.

Přesně v té chvíli zaznělo bzučení interkomu. Bull volal ze své kajuty Rhodana. Rhodan se zlobil a nereagoval. Neměl chuť ani čas se s Bullem bavit. Myslel hlavně na Homunkovo varování.

Pak přišel slabý otřes a Poutník zmizel.

Rhodan se podíval na palubní chronometr. Podle něj uteklo právě deset minut od chvíle, kdy se ponořili do neviditelné atmosféry planety věčného života...

Když pomyslel, co všechno v tak krátkém čase prožil, vstávaly mu z toho vlasy na hlavě.

Vtom zazněly poplašné sirény. Automatické zaměřovače hlásily hmotu, přestože by ta nejbližší měla být padesát světelných let daleko. O pár vteřin později hlásily zbraňové centrály lodi připravenost.

Rhodan spatřil osm podlouhlých lodí Skokanů, které se právě vrhaly proti křižníku STARDUST.

A zároveň v hlavě uslyšel hlas Nesmrtelného: „Haló, starý příteli! Teď vyzkoušej tu novou zbraň..."

Rhodan přimhouřil oči a přikázal: „Transmiter jedna -akce!"

V té chvíli se STARDUST stala nejnebezpečnější kosmickou lodí ve vesmíru.

^ ^ ^

Tophtor nevěřil vlastním očím.

Teprve před několika minutami přikázal čas k odpočinku, protože počítal s Rhodanovým delším pobytem v neznámu. Pak, jakmile se obrovitá koule překvapivě brzy zjevila znovu, na ni chtěl okamžitě zaútočit a zničit ji. Říkal si, že najít planetu věčného života už nebude těžké.

„Poplach! Rhodan je zase tady! Zničit! Střílet!"

Bylo jen otázkou okamžiku, než se jeho rozkazy staly skutečností...

„Torpéda!" zařval Grogham a pět velkých torpéd opustilo flotilu směrem k velkému křižníku.

Tophtor a Grogham napjatě sledovali, co se stane. Počítali s tím, že STARDUST má silný ochranný štít, ale pět takových torpéd by jej mohlo prolomit...

Pak se zablesklo pět oslnivých explozí. Tophtor zavřel oči a zasnil se. Možná se mu podařilo to, co Etztak s Origansem nezvládli - zničit Rhodana. A navíc pravděpodobně objevil planetu věčného života!

Pomalu a spokojeně otevíral oči.

Majestátní koule plula nepoškozena prostorem mezi pěti bojovými loděmi Skokanů.

„Teď dvě torpéda! Každá loď dvě torpéda!" zuřil Tophtor.

Ovšem ani to nezabralo...

Ve velínu STARDUSTU mezitím Rhodan přikázal připravit transmiter jedna.

A pak vyčkával.

Konstatoval, že protivník to už nezkouší s torpédy, ale soustředěnou palbou paprskových děl.

Měl dokonce čas věnovat se Bullovi, který vběhl do velínu s rozcuchanými vlasy na hlavě.

„Vyspal ses?" zeptal se Rhodan jemně.

Bull zuřil.

„Jak, vyspal? Jak, vyspal? Zatímco ty se tady bavíš s těma skokanskejma vokurkama, musel jsem..."

„Co?" zpozorněl Rhodan. „Proč jsi tak rozdrážděný?"

„Jestli toho Nesmrtelnýho ještě jednou potkám, tak ho..."

Rhodan starostlivě zavrtěl hlavou. „Možná ti ublížil náš poslední skok časem, přestože jsi ho zdánlivě nepocítil... Nebo ses někde praštil do hlavy?"

„Nepraštil jsem se do hlavy!" zlobil se Bull a zadupal. „Ten Nesmrtelnej..."

„Co jsem provedl?" ozvalo se od stropu. Perry s Bullem pozvedli hlavy. Nad nimi se vznášela mýdlová bublina. „Vždyť já to myslel dobře, příteli Bully! Nevděk světem vládne, jak se říká. Mimochodem, neplýtvej svým vzácným časem na tohoto nezralého mladíka, Rhodane. Tví protivníci plánují soustředěný útok gravitační bombou. Ta by tvou STARDUST odmrštila do páté dimenze."

Koule zhasla.

Zatímco Bull nechápavě zíral na místo, kde se před okamžikem ještě vznášela, Rhodan se proměnil v přesně fungující bojový stroj.

Gravitační bomba! Nejstrašnější z dosud známých zbraní! Perry se ji odvážil použít jenom jedinkrát!

„Transmiter jedna - pal!"

Souřadnice seděly přesně.

Jedna z pěti lodí se najednou nafoukla a vybuchla, protože přesně v jejím středu explodovala atomová bomba. Vzniklo slunce, které rychle zhaslo a zanechalo jen malý obláček energie...

Proti téhle zbrani se nedalo nic dělat. Fiktivní transmiter bez obtíží přenesl bombu na loď a přivedl ji k explozi.

Ale Rhodan se rychle zbavil všech výčitek.

„Transmiter dvě - pal!"

Druhá loď vybuchla stejně.

„Hrůza!" zaúpěl Bull. „Co to máme za zbraň..."

Rhodan zatnul zuby. ;

„Transmiter jedna - pal!"

Další výbuch,

„Transmiter dvě - pal!"

Poslední z lodí Skokanů se rozhodla k zoufalé akci. Na plný výkon se rozletěla proti STARDUSTU s úmyslem do ní vrazit. Ale Rhodan ji dokázal v poslední chvíli před kolizí zničit.

Tophtor to všechno sledoval doširoka otevřenýma očima. Začínal tušit, že se přihodilo něco neskutečného. Rhodan získal na planetě věčného života neuvěřitelně silnou zbraň, a to všechno za deset minut. Znělo to divoce, ale jiné vysvětlení neměl.

A všiml si ještě něčeho.

Rhodan neútočil jako první. Poslední tři lodě tedy byly v bezpečí.

„Groghame! Připravte se k transici! Kamkoliv. Dvě stě světelných let odtud! Za dvě minuty. Já ještě mezitím budu informovat Etztaka!" ••

^x ^

Rhodan uháněl vesmírným prostorem a zbylých tří lodí si nevšímal. Vysloužil si tím Bullovy námitky.

„Proč bych je měl zničit? Neznamenají už pro nás žádné nebezpečí. Naším dalším úkolem je vysvobodit Tiffiora. Připrav transici k Betě Albireo."

Bull přikývl, ale pak zavrtěl rozhodně hlavou.

„Ne, ještě počkej. Přece ji nemůžeme nechat na palubě!"

„Koho?"

„No **přece Liz!"**

„Koho?"

„Přece dárek - Liz! Sedí u mě v kajutě a je k smrti uražená, že s ní nechci nic mít!"

„Uklidni se, to není skutečná Liz." Perry se podíval na hodinky. „A kromě toho mám pocit, že v okamžiku transice stejně zmizí."

Na chodbě se ozvaly kroky. Bull zbledl.

Opatrně vstal a vyhlédl ven.

Spatřil slavnou herečku a kolem ní spousty členů posádky. Rozdávala autogramy a vysvětlovala, že je na lodi s Reginaldem Bullem, protože ji sem tajně propašoval...

To bylo na zmateného Bulla příliš. Tohle se dotklo jeho profesionální cti.

Vyskočil na chodbu a vrhl se proti ní s napřaženýma rukama. Chytil ji za krk a chtěl s ní zacloumat... Jenže vtom se stalo něco děsného.

Najednou nedržel za krk slavnou herečku - ale sám sebe*

Druhého Bulla! Svého dvojníka!

Pustil ho a ustoupil o krok.

„Co se to děje? To... to přece jsem já?"

„Ztělesněná myšlenka, stejně jako Liz. Tak už se seber, Bully, a pojď mi pomoct," ozval se za ním Rhodan. „A ostatní na svá místa. Autogramy si můžete nechat! Určitě jsou pravé!"

^ x ^

Bull si nakonec musel jít odpočinout. A Perry ve velínu opět osaměl.

5.3

„Dej si pozor!" ozval se v Rhodanově hlavě hlas Nesmrtelného. „Musím tě varovat. Doprovoď mě na Tophtorovu loď!"

„Kdo je Tophtor?"

„Kapitán flotily, která vás napadla. Jsou to takzvaní těžcí Skokani. Právě se chystá transitovat. A v této vteřině dává svému spojaři rozkaz, aby odeslal zprávu jistému Etztakovi."

„Etztak - patriarcha Skokanů. Co mu chce?"

„Víš stejně dobře jako já, že Etztak ztratil trpělivost. Až obdrží tuhle zprávu, přestane váhat a uskuteční svůj záměr. Ty víš, že s tím váhal hlavně proto, že doufal v důležité informace od tvých lidí. Nyní však pochopí, že ho Tifflor jenom tahá za nos. Tophtor mu poví, že máš nové zbraně, a Etztak se zachová podle toho. Skokani drží pospolu, když jde o jejich společné zájmy. Etztak přivolá flotilu galaktických obchodníků. Požádá ji o pomoc."

„Ale já nechci válku," zaúpěl Rhodan. „Přestože jsem lip vyzbrojen."

„V jisté omezené míře jí nezabráníš," odpověděl Nesmrtelný. „Pojď se mnou, starý příteli, ať poznáš Tophtora, svého budoucího nepřítele. On tě neuvidí a ty se ho nebudeš moci dotknout. Zůstaneš sedět tady ve STARDUSTU, ale tvůj duch na zlomek vteřiny opustí tělo."

Než mohl Rhodan odpovědět, stalo se něco podivného. Začal se sám od sebe oddalovat. Zdálo se mu, že se vznáší pod stropem a dívá se na sebe dolů. Zároveň se propadal do jiné časové úrovně...

Jeho duše pronikla z lodi a vznášela se vesmírem. Mamě se snažila vidět sebe samu. Byla neviditelná.

STARDUST se změnila v nehybnou kouli, strnulou v prostoru. Nepohnula se ani o píď. Lidé i stroje se proměnili ve fotografii.

A pak se křižník rychle zmenšoval.

Možná už chápeš, proč se můj lid zbavil tělesnosti, když dostal možnost změnit se v duse. Tělo je jenom pomocný prostředek, víc nic. Je zranitelné a proto smrtelné.

Já bych ho ale postrádal, pomyslel si Rhodan.

Však jsi taky jenom člověk, starý příteli. Já však jsem svůj národ. To je veliký rozdíl. Ve mně žijí i ti, kteří se bránili odtělesnění. Proto snad ta moje občasná záliba ve vklouznutí do cizích těl. Ale už jsme tu. Tohle je Tophtorova loď!

^ ^ ^

I válcovitá „okurka" stála v prostoru. Existovala ve stejné časové rovině jako STARDUST. Rhodan si jen stěží představoval, že se na palubách těchto lodí mezitím vůbec nic nedělo. Neběžel na nich čas. Ale chápal aspoň to, že nemůže nic zmeškat.

Když spatřil téměř čtverhranného obra Tophtora, vyděsil se, přestože ho Nesmrtelný před tím pohledem varoval. Tophtor držel v obrovitých prackách papír, který právě předával druhému těžkému Skokanovi. ;

To je ta zpráva, starý příteli, přečti si ji.

Rhodan se přiblížil k oběma Skokanům. Hlavou mu proskočila myšlenka, jak je možné, že vidí, i když nemá oči. Ale viděl. Viděl ten papír a viděl i zprávu, která na něm byla napsána interkosmem.

Text nebyl dlouhý.

Pro Etztaka, patriarchu Skokanů. Pozemšťanu Perry Rhodanovi se podařilo získat novou zbraň. Zničil pět mých lodí. Žádná obrana není možná. Varuji tě, Etztaku! Ujišťuji tě

naší pomocí! Rhodan na tebe zaútočí a zničíte. Pomůže jen překvapivý útok. Ohlásím se a čekám na tvou nabídku.

Tophtor, rod Těžkých.

Rhodan si zprávu přečetl dvakrát a ujistil se, že ta slova nezapomene. Nyní záleželo jen na tom, jak rychle Etztak zareaguje. Jistě to nebude dost rychle. Už jen proto ne, že Etztak bude muset vyčkat Tophtorova příletu a pak se budou muset dohodnout na ceně za pomoc. To by mohlo trvat i několik dní.

V tom spočívala Rhodanova šance.

Pozorně si Tophtora prohlížel. Ano, byla to tvář člověka, nebo Arkonidana - anebo - Barkonidana! Trochu změněná, to jistě, ale původ byl zřejmý.

Galaktické společenství! zasmál se horce. Dobře, že Barkonidané nevědí, co z jejich říše vzniklo. Ale na druhou stranu - než se vrátí, uplyne mnoho času. Za tu dobu se může hodně věcí zásadně změnit...

Vraťme se, požadoval hlas Nesmrtelného. *Viděls, jakou zprávu dostane tvůj protivník. Zařiď se podle toho. Jakmile se vrátíš do současného těla na STAROU STU, nezůstane ti už mnoho času. Ale ty to dokážeš.*

Beztělesný let vesmírem pak netrval dlouho. Rhodanovi se zdálo, že snad jenom pár vteřin. Pak spatřil dobře známé obrysy lodi a vrátil se do svého těla. *Děkuji ti, starý příteli. Kdy se zase uvidíme?*

V hlavě se mu ozval tichý smích.

Slůvko ‚kdy' ve slovníku bezčasové bytosti neexistuje, Rhodane, ale buď si jist, že se zase uvidíme. Měj se do té doby dobře - a ochraňuj své dědictví!

Rhodan cítil, jak od něj Nesmrtelný odchází.

Otevřel oči.

Palubní počítač odpočítával countdown transice a do dveří vešel Bull.

„Nemůžu usnout," řekl.

„Hlavu vzhůru, příteli," pokoušel se ho povzbudit Rhodan. „Za pár minut možná materializujeme přímo mezi Etztakovými loděmi. Přepadnou nás, aby unikli vlivu naší nové zbraně. Musíme být připraveni..."

„Nové zbraně?" zavrčel podrážděně Bull. „Měl by sis zase zvyknout myslet logicky. Jak by mohl Etztak vědět, že máme nový zbraně?"

Rhodan se usmál.

„Ano, máš pravdu. Jak by to mohl vědět. Myslím, že stárnu. I relativně nesmrtelní stárnou. Podívej třeba na sebe!"

„Na mě? Proč?" zabručel Bull.

„Vzpomeň si přece na Liz! Mladší člověk by si s ní určitě věděl rady..."

„Já... já...," zrudl Bull. „Hlavně kvůli disciplíně... Já..."

„Jedna," oznámil počítač a loď přešla do transice.

^ ^ ^

STARDUST zmizela z vesmíru a vklouzla do pětidimenzionálního prostoru, aby se díky zakřivení prostoru ve vteřině přesunula o mnoho tisíc světelných let dál.

Když se vědomí vracelo, transice končila a vrátilo se i vše ostatní.

První věc, na kterou Rhodan pomyslel, byla otázka, kterou mu kladl Nesmrtelný.

Už jsi pochopil?

Ale Rhodan zavrtěl hlavou a nahlas odpověděl: „Ne, nepochopil jsem, starý příteli. Jsem jenom člověk, a jak může člověk pochopit strukturu věčnosti? Ale děkuju ti za výle-

ty, které jsi mi dopřál, abys mě nechal tušit, jak se tvoří a jak funguje vesmír."

Tma ve velínu na to nic neříkala. Jenom Bull tiše zamumlal: „Aha, takže ty taky fantazíruješ, když se probereš z transice. To je její jediná nevýhoda. Měli bysme s tím něco udělat, nemyslíš? Už jsme na místě?"

Rhodan se podíval na hvězdné nebe.

„Ano," odpověděl zamyšleně. „Mělo by se něco udělat. Ano... jsme na místě."

A najednou měl pocit, že se kdesi v hloubi jeho duše někdo směje. Ne posměšně nebo škodolibě, ale z čiré radosti.

Jako někdo, kdo byl dlouho osamělý a najednou zjistil, že už není sám.